

Οδός Γεωργίου Καλοχαιρέτη

(Παλαιότερη ονομασία: Calle Volto del Santo)

Αναφέρουμε το όνομα του ιερέα Γεώργιου Καλοχαιρέτη και το συνδέουμε με το λείψανο του Αγίου Σπυρίδωνος, γιατί νομικά είχε αποδεχθεί το λείψανο του Αγίου ως κληροδότημα.

Ο Άγιος Σπυρίδων

Γεννήθηκε περί το 270 στο τώρα κατεχόμενο χωριό Άσσια της Κύπρου. Στα νεανικά του χρόνια ζούσε ως απλός αλλά ενάρετος βοσκός. Παντρεύτηκε και απέκτησε μια κόρη, την Ειρήνη. Μετά τη χηρεία του ασπάσθηκε το μοναχικό βίο, μελέτησε πολύ, απέκτησε μεγάλη σοφία και χάρη στις θρησκευτικές του αρετές έγινε Επίσκοπος της κωμοπόλεως Τριμυθούντος (ονομαστική: Τριμυθούς), το σημερινό χωριό Τρεμετουσιά στην Κύπρο και υπήρξε πολέμιος του Αρειανισμού. Έλαβε μέρος στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο το 325. Πέθανε το 348. Ο Άγιος Σπυρίδων τιμάται ως άγιος από την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία και τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Η μνήμη του γιορτάζεται στις 12 Δεκεμβρίου την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Ο ομώνυμος ναός στην Κέρκυρα

Ο ναός ο οποίος στεγάζει σήμερα το σκήνωμα του αγίου, κτίστηκε στα 1589 και ανήκει στο ρυθμό της μονόκλιτης βασιλικής. Το ψηλό και πυργωτό καμπαναριό, ως συμπλήρωμα του ναού, κτίστηκε το 1620. Το σημερινό τέμπλο του ναού, κατασκευασμένο από μάρμαρο της Πάρου, κατασκευάστηκε το 1864 και είναι έργο του αυστριακού αρχιτέκτονα Μάουερς. Η ουρανία είναι ζωγραφισμένη από τον Κερκυραίο ζωγράφο Νικόλαο Ασπιώτη το 1852, ενώ οι εικόνες του τέμπλου είναι φτιαγμένες από τον επίσης Κερκυραίο ζωγράφο, Σπύρο Προσαλένδη. Η σημερινή λάρνακα φτιάχτηκε στη Βιέννη το 1867. Είναι από σκληρό, πολυτελές ξύλο με εξωτερική ασημένια επένδυση. Βρίσκεται τοποθετημένη μέσα στην κρύπτη, η οποία

δημιουργήθηκε ειδικά για να δεχθεί το λείψανο του Αγίου Σπυρίδωνα, το οποίο επισκέπτονται χιλιάδες ξένοι και ντόπιοι επισκέπτες. Είναι ένα από τα τρία άφθορα λείψανα στο Ιόνιο, του Αγίου Σπυρίδωνα, του Αγίου Γεράσιμου και του Αγίου Διονυσίου. Όταν απέθανε το 348, το λείψανο τοποθετήθηκε σε μαρμάρινη λάρνακα δίπλα στην είσοδο του Ναού της Τριμυθούντος της Κύπρου και παρέμεινε τριακόσια χρόνια μετά τον θάνατό του. Η λάρνακα παραμένει ακόμα και σήμερα στο ίδιο ακριβώς μέρος. (Βιογράφος του Αγίου Σπυρίδωνος ο επίσκοπος Πάφου Θεόδωρος).

Το 648 μ. χ. η Κύπρος αντιμετώπιζε μεγάλες επιδρομές από τους Σαρακηνούς και το λείψανο μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό. Τοποθετήθηκε σε ναό μαζί με το λείψανο της Αυγούστας Θεοδώρας. Παρέμεινε στην βασιλίδα των πόλεων μέχρις ότου ο ιερέας Γρηγόριος Πολύευκτος λίγες μέρες πριν την πτώση πήρε τα δύο λείψανα και τα μετέφερε μέσω Σερβίας, Θράκης και Μακεδονίας στην Παραμυθιά της Ηπείρου. Τρία χρόνια περιπλανήθηκε από τόπο σε τόπο μέχρις ότου φτάσει στην Κέρκυρα. Όλο αυτό το διάστημα είχε τοποθετήσει τα λείψανα σε σακιά με άχυρα και όποιος τον ρωτούσε τους έλεγε πως είναι τροφή για το υποζύγιό του. Τα 1456 έφτασε στην Κέρκυρα γιατί πίστευε πως τα λείψανα θα ήταν ασφαλισμένα.

Τα Επτάνησα εκείνη την εποχή βρίσκονταν κάτω από την εξουσία των Ενετών. Ο ιερέας Γρηγόριος Πολύευκτος βρήκε ένα συμπολίτη του πρόσφυγα τον ιερέα Γεώργιο Καλοχαιρέτη και του κληροδότησε το λείψανο του Αγίου. Μετά τον θάνατο του ο Γεώργιος Καλοχαιρέτης άφησε κληρονομιά στους γιούς του στο Λουκά και Φίλιππο το λείψανο του Αγίου Σπυρίδωνα. Οι δύο αδελφοί θέλησαν να μεταφέρουν το λείψανο στην Βενετία. Η υπόθεση μάλιστα εκδικάστηκε από την Ενετική Γερουσία. Το ανώτατο δικαστικό όργανο του κράτους

αποφάσισε ότι το λείψανο αποτελεί ιδιοκτησία των αδελφών, άρα διατηρούν το αναφαίρετο δικαίωμα να το μεταφέρουν όπου εκείνοι επιθυμούν. Τελικά όμως η μεταφορά δεν πραγματοποιήθηκε διότι υπήρξαν έντονες αντιδράσεις από τον Κερκυραϊκό λαό και το ανώτατο δικαστικό όργανο δεν επέμεινε και επικράτησε η σκέψη ότι δεν έπρεπε να δημιουργούνται δυσaráσκειες στους λαούς οι οποίοι βρίσκονται κάτω από τη Βενετική σημαία. Το 1512 συντάχθηκε στην Άρτα δωρητήριο συμβόλαιο στο όνομα της Ασημίνας Καλοχαιρέτη, κόρης του Φιλίππου, η οποία παντρεύτηκε τον Σταμάτιο Βουλγαρι(η) και η οποία με τη σειρά της άφησε διαθήκη που χρονολογείται από τις 25 Νοεμβρίου 157 και ορίζει πως το Ιερό Λείψανο του Αγίου παραμένει ως κληρονομιά στους γιούς της και στους απογόνους τους.

Πηγή: Ορθόδοξος Συναξαριστής